

край върбитѣ — то е прѣлестъ, Дѣла! Всичко се спотаило: тѣй тайнствено дивно! Както казва Лермонтовъ: „спитъ земля въ сиянье голубомъ!“ И нѣгдѣ далечъ — далечъ изчурулика славѣй изчурулика и пакъ замлъкне, вслушанъ да ли ще му отвърне другъ. Луната бавно се издига надъ върбитѣ, сияние посрѣбрява отъ самъ нивата и ето другъ славѣй отвърща на първия... (Унесенъ, глади косата си). Ахъ, мойта Дѣла, то е дивно хубаво! Азъ тѣй дълго гледахъ какъ нощта се прѣвалява; какъ зората почва да багри хоризонта.

Дѣла. И за туй не си мигналъ цѣла нощ!

Павелъ. Трѣбва да видишъ какъ се зазорява тукъ, за да повѣрвашъ, че наистина сънъ нѣма да ти дойде. — При зори, земята почва да диша; дѣвъ вѣтрець палаво прѣбброжда по скласилитѣ ниви когато пламне въ руменина небето, вече цѣлото поле затрѣптява, окъпано въ роса. Каква свѣжестъ Боже мой! Азъ чувствувамъ, че ставамъ юношъ на 20 години.

Дѣла. И тогава седна, че написа заявлението за оставка.

Павелъ. Мойта Дѣла, ти си жестока днесъ.

Дѣла. Гледай го ти. Та това, що вършишъ, сж дѣтинщини. Прѣдстави си, когато ти си вече майоръ отъ генералния щабъ — да вземешъ и да зарѣжешъ такавъ чинъ, когато толкова души го ожидатъ, като вторъ животъ. Азъ се чуда на ума ти.

Павелъ. Нима отъ тебе такива мисли чувамъ, Дѣла!

Дѣла. Да, азъ до сега мълчахъ, но вече ще говоря. Прѣдстави си: офицеръ отъ Генералния щабъ; бждаще великолѣпно; и въ Двореца може